

het clarahofje
STICHTING

Nummer 8 | September 2015

NIEUWSBRIEF

HOSPICE HET CLARAHOFJE

EEN NIEUWSBRIEF VOL VERHALEN

Voor u ligt een dubbeldik jubileumnummer van de nieuwsbrief van Het Clarahofje. Glimmend en glanzend en vol interessante informatie over hospice Het Clarahofje en haar medewerkers.

Maar hoe komt zo'n nieuwsbrief nu eigenlijk tot stand?

Het start met een soort brainstormsessie door de werkgroep 'Nieuwsbrief'. We verzamelen ideeën over mogelijke teksten en verhalen die interessant kunnen zijn voor de lezer. We denken na over wie een bepaalde tekst het beste kan schrijven, dat kan een verpleegkundige of vrijwilliger zijn of wellicht iemand van het stichtingsbestuur. We overleggen over de vorm van de tekst. Wordt het een verslag of een interview? Een lang of een kort verhaal? Met of zonder foto?

We spreken een deadline voor het aanleveren van de kopij af en iedereen kan aan de slag.

Ongeveer een week na de deadline komen we als werkgroep weer bij elkaar en nemen alle teksten door. Waar nodig passen we de teksten aan, inhoudelijk of tekstueel. Vervolgens wordt er een conceptversie van de nieuwsbrief opgesteld, inclusief foto's en plaatjes. We komen opnieuw bij elkaar en voeren nog een aantal nodige aanpassingen door. Nu is de nieuwsbrief klaar om definitief gedrukt te worden.

Na het drukken worden de nieuwsbrieven verspreid. Dit gebeurt op verschillende manieren. De brieven worden digitaal of per post verstuurd en een deel wordt rondgebracht door vrijwilligers. Met dat laatste zijn we erg blij want dat scheelt in de portokosten. Ontvangt u de nieuwsbrief nu nog via de post, maar wilt u hem liever via de mail ontvangen? Dan kunt u dit doorgeven via nieuwsbriefclarahofje@zorgstroom.nl.

DE WANDELING

Het is donderdag 25 juni 2015. Wij vieren het 5-jarig bestaan van Het Clarahofje in Goes met alle vrijwilligers, verpleegkundigen, het bestuur en andere medewerkers. We beginnen deze feestdag met een wandeling. Vierendertig wandelaars staan bij het hospice in de zon te popelen om mee te gaan. Karina heet namens het bestuur iedereen welkom en opent met een gedicht: 'Wandelen'. Het is prachtig wandelweer voor een tocht van ongeveer 8 km.

We vertrekken. Het lichtje dat we 5 jaar geleden van Hansweert naar Goes gedragen hebben, nemen we weer mee. We lopen door het Poelbos naar het Vrouweputje, een bedevaartplaatsje midden in de Poel. Velen van ons zijn er nog nooit geweest en wisten niet van het bestaan. Hier leest Jacomien een gedicht voor. We leggen allen een meegebrachte steen in de stenencirkel. Een mooi moment samen. Een steen om een wens te doen, dank te zeggen, om iets uit handen te geven, om liefde te tonen.

Een gedachte die past bij ons werk in Het Clarahofje. We hangen ook nog een foto van Clara en de Heilige Franciscus in de spijkerboom.

Iedereen kan op eigen gelegenheid hier nog even rondlopen en genieten van het heerlijke fruit en sap wat we meegebracht hebben. Even tot rust komen en van de zonnestralen genieten.

Daarna weer verder door een ander stuk Poelbos naar het Klok'uus, waar we worden verwelkomd met een koud en warm buffet. Medewerkers en partners die niet hebben meegegaan zijn hier naar toe gekomen, om dit 5-jarig bestaan te vieren.

Wat een mooie, bijzondere en feestelijke dag.

LIAN BOONMAN

Bekijk de foto's van de wandeling op pagina 5.

ANS KUIJN

'MIJN HART LIGT BIJ DE PALLIATIEVE ZORG'

Ze was een van de vrijwilligers die oprichtster Marianne van Meer ondersteunden in Hansweert, de plek waar het in de jaren '90 allemaal begon. Ans Kuijn is al sinds de beginjaren betrokken bij het hospice. We blikken met haar terug op de afgelopen jaren: 'Van de zorg tot en met de schoonmaak, we kunnen niemand missen'.

Hoe is het hospice ontstaan?

'Verpleegkundige Marianne van Meer verzorgde haar man thuis, toen die ernstig ziek was. Na zijn overlijden ging zij mensen die in de laatste levensfase verkeerden, thuis verzorgen. Ze was daarbij geïnspireerd geraakt door Franciscus van Assisi. Marianne kreeg in Hansweert de kans om grond te kopen voor het hospice en zo ontstond het eerste hospice in Zeeland'.

Je hebt zowel in Hansweert als in Goes gewerkt, waar zit het verschil?

'Ik vond de overgang best spannend. Het grootste verschil is voor mij dat in Hansweert Marianne altijd eindverantwoordelijke was. In Het Clarahofje werken we in verschillende ploegen, die altijd aan elkaar overdragen. Maar dat gaat goed, ik ben er heel tevreden over. Van de zorg tot en met de schoonmaak, we kunnen niemand missen'.

'In Hansweert werkten twaalf vrijwilligers en deed je veel alleen. Aan Het Clarahofje zijn inmiddels bijna 50 vrijwilligers verbonden en je bent er altijd met z'n tweeën, dat is fijn. In Hansweert hadden we maximaal drie bewoners, hier zijn dat er vijf. Het aantal bewoners per jaar is dus veel groter. Daarnaast is er sinds de opening van het hospice in Goes de samenwerking met Zorgstroom, zij zorgen voor de verpleegkundigen'.

Hoe ben je in het hospice terecht gekomen?

'Ik zag een documentaire over de afdeling Oncologie in het VUMC. De manier waarop zij met patiënten omgingen vond ik heel bijzonder. Ik dacht: 'in zo'n omgeving wil ik ook werken'. Het zijn daarnaast de kleine dingen die me geïnspireerd hebben. Toen mijn vader overleed, zag ik die ochtend de huismeester van de serviceflat waar hij woonde. De man liep in zijn gewone werkkleren, maar tegen de tijd dat mijn vader vertrok in de rouwauto, stond hij bij de deur, in zijn nette pak. Dat heeft mij zo getroffen. Dat soort zorgvuldigheden zijn ontzettend belangrijk. Ik zie dat hier in het hospice terug'.

'Toen ik in 1995 begon als vrijwilliger was dat best spannend. Ik had geen ervaring in dit werk, had biologie gestudeerd. Stap voor stap heeft Marianne van Meer mij ingewijd in dit werk. Later ben ik als betaalde kracht gaan werken, ter ondersteuning van Marianne. Na ruim 12 jaar sloot het hospice in Hansweert. Ik heb toen ook naar andere dingen gekeken, maar mijn hart ligt bij de palliatieve zorg. Het is mijn passie geworden, het liet me niet los. Bij de start van Het Clarahofje in Goes ben ik daarom weer begonnen als vrijwilliger'.

Wat heb je geleerd van Marianne?

'Zorgvuldigheid. Alles moet goed zijn, het is heel belangrijk om naar details te kijken, zowel in de omgang met de bewoners als in de verzorging van het huis. Marianne heeft me ook leren schoonmaken. Ze was daar zo precies in!'

Wat geeft het hospice je?

'Het hospice is een deel van mijn leven. Het zorgt voor zingeving en een

gevoel van verbondenheid. De terminale fase is een hele bijzondere fase van het leven. Het is mooi om samen iets tot stand te brengen. Je krijgt iets terug, het contact met bewoners kan zo bijzonder zijn! Er is een enorme diversiteit aan mensen hier, zowel bij de bewoners als bij de medewerkers. We werken met een geweldig team, ik vind het bijzonder om met zo'n gepassioneerde groep mensen te mogen werken! Dit scheidt een enorme band, het is leerzaam en zorgt voor persoonlijke groei. Ik ben tamelijk verlegen, hier word ik gedwongen met veel verschillende mensen in contact te treden. Als ik nu op vakantie ben, spreek ik wildvreemden gewoon aan, dat had ik vroeger niet gedaan'.

Zijn er dingen die je moeilijk vindt aan dit werk?

'Als er jonge mensen in het hospice overlijden, daar heb ik veel moeite mee. Ook zie ik bij sommige bewoners eenzaamheid, er zijn bewoners die nauwelijks bezoek krijgen. Dat vind ik moeilijk om te zien. Daarnaast blijven er soms beelden in je hoofd hangen, van bewoners die door een heel zwaar ziekteproces gaan. Gelukkig is er veel gelegenheid om hier als medewerkers met elkaar over te praten. Ook de coördinatoren zijn hier altijd voor beschikbaar. Dat helpt, dat is fijn'.

Welke mooie momenten maak je hier mee?

'Het is mooi om te zien als bewoners tevreden zijn. Als ze comfortabel zijn in het hospice en je daar iets aan hebt kunnen bijdragen. Dan ga je tevreden naar huis. Je krijgt echt een band met deze mensen, dat is heel mooi. Bezoekers zijn tijdens een eerste bezoek aan het hospice vaak nerveus. Dat komt in de meeste gevallen doordat ze een bepaalde verwachting hebben bij het

hospice, die niet klopt met hoe het hier werkelijk is. Als ze eenmaal binnen zijn verandert dat beeld. Dan zien ze dat we het hier heel goed hebben met elkaar en dat er ook veel wordt gelachen’.

‘Wat ik ook bijzonder vind is de sfeer in het hospice, die verandert op het moment dat een bewoner gaat overlijden. De concentratie bij de medewerkers, de stilte, het afwachten. Dat dit hier op deze manier kan en dat ik daar deel van uit mag maken, het maakt dat ik hier graag kom. Op een feestelijke receptie voel ik mij niet op mijn gemak, hier in het hospice voel ik me prettig’.

Is er verschil in hoe mensen nu tegen het hospice aankijken ten opzichte van de beginperiode?

‘Jazeker, het hospice en de palliatieve zorg zijn veel minder een taboe dan in het begin. Het hospice is bekender geworden bij het publiek, het wordt gewaardeerd. De reacties van mijn omgeving op mijn werk in het hospice zijn daarmee

ook veranderd, ze zijn positiever. Steeds meer mensen zijn in aanraking geweest met Het Clarahofje, er worden veel acties georganiseerd. Ook de voorlichting die we op diverse plekken geven en de prachtige film dragen hieraan bij’.

Wat wens je het hospice toe voor de komende vijf jaar?

‘Ik wens dat we met deze groep door kunnen gaan, ondanks de bezuinigingen in de zorg. Ik hoop van harte dat we de kwaliteit die we nu hebben kunnen behouden en ons als hospice kunnen blijven ontwikkelen’.

D.J. VAN DER ZAAG, VOORZITTER

VIJF JAAR CLARAHOFJE IN GOES

De tijd gaat ontzettend snel. Het is alweer vijf jaar geleden dat Het Clarahofje in Goes is gestart in de nieuwbouw aan de ‘s-Heer Hendrikskinderendijk. Op deze locatie bevond zich vroeger de boerderij van Trimpe.

Vanaf deze start is er een nauwe samenwerking in de zorgverlening tussen Stichting ‘Het Clarahofje’ en zorgorganisatie Zorgstroom. Dit is een goede combinatie van vrijwilligersinzet en professionele verpleegkundige zorg. In het hospice wordt geprobeerd om voor iedere bewoner het verblijf zo aangenaam mogelijk te maken. Dit uit zich door met compassie zorg in de breedste zin van het woord gestalte te geven. Op deze manier zijn wij inmiddels vijf jaar bezig onze bewoners de laatste fase van hun leven te begeleiden.

Dat dit gewaardeerd wordt door de mensen mag blijken uit de positieve reacties en giften die wij ontvangen van zowel bewoners als nabestaanden. Hieruit blijkt de grote dankbaarheid voor de verleende zorg. Deze reacties en giften zijn ook voor de vrijwilligers een hart onder de riem, het geeft aan dat hun werk gewaardeerd wordt.

Wij zijn blij dat het levenswerk van de oprichtster van Het Clarahofje, Marianne van Meer, op deze wijze de afgelopen vijf jaar is voortgezet, juist ook omdat het in een grote behoefte voorziet.

In dankbaarheid kijken wij terug op de afgelopen vijf jaar en blikken hoopvol vooruit naar de toekomst.

HELEEN HAASNOOT

DE VLINDER, HET SYMBOOL VAN HOSPICE HET CLARAHOFJE

De vlinder heeft meerdere symbolische betekenissen. De vlinder symboliseert de kortstondigheid van het leven, vanwege zijn teerheid en korte levensduur. Maar ook staat de vlinder voor schoonheid, vrijheid, vergankelijkheid, transformatie en niet te vergeten: vrolijkheid, want een vlinder lijkt haast te dansen wanneer deze op een bloem neerstrijkt. Op spiritueel niveau vertegenwoordigt de vlinder, behalve de kortstondigheid van het leven, ook de onsterfelijkheid van de ziel.

Elisabeth Kübler-Ross was ervan overtuigd dat de dood eigenlijk niet bestaat. Haar visie was dat het leven een stroom van ervaringen is, van voor de geboorte tot voorbij de dood. Bij de dood houdt leven op te bestaan. De ziel leeft door in een andere vorm. Elisabeth gebruikte de metafoer van de vlinder om dit te duiden.

Wie was Elisabeth Kübler-Ross?

De Zwitsers Amerikaanse psychiater Elisabeth Kübler-Ross werd 8 juli 1926 geboren in het Zwitserse plaatsje Meilen, als oudste van een eeneigige drieling. Als kind al was het haar grote wens om arts te worden.

Kort na de Tweede Wereldoorlog zag ze in het voormalige concentratiekamp Majdanek tot haar grote verbazing overal vlinders op de muren getekend en gekrast in het hout. De vlinder met zijn symbolische betekenis werd hierna de metafoer van haar werk.

Eenmaal woonachtig in Amerika en inmiddels afgestudeerd als arts, specialiseerde Elisabeth zich in de psychiatrie. Met colleges aan de medische faculteit van Chicago vestigde Elisabeth haar naam, waar ze terminale patiënten zelf aan het woord liet over wat zij aan zorg nodig hadden en verwachtten. Met haar indeling in vijf stadia van de gevoelens bij verwerking van het sterven en de dood (ontkenning, woede, marchanderen, verdriet, aanvaarding) maakte zij zich wereldberoemd. Elisabeth pleitte ervoor om veilige

plekken zoals hospices en 'bijna-thuishuizen' te creëren, waar mensen konden leven tot zij zouden sterven. Een plek waar zij het leven konden 'uitleven' zoals ze dat zelf graag wilden, met hun geliefden om hen heen en met vrijwilligers die hen daarbij ondersteunden.

Het is haar verdienste dat dood en sterven een bespreekbaar thema is geworden. Haar opvattingen hebben veel invloed gehad in de gezondheidszorg. Ze gaf lezingen en workshops in de hele wereld over leven, dood en liefde met als belangrijkste boodschap: los je onverwerkte zaken op en heb elkaar onvoorwaardelijk lief.

De dood noemde Elisabeth een promotie die je pas maakt als je je lessen in het leven geleerd hebt. In de zomer van 2004 is ze op 78-jarige leeftijd overleden.

Jaren later is het waardevolle gedachtegoed van Elisabeth Kübler-Ross nog even levend. Haar vele boeken zijn vertaald in meer dan 20 landen, kenden tientallen herdrukken en worden nog steeds herdrukt.

MARGREET WEISFELT

HET LEVENVERHAAL IN DE PALLIATIEVE TERMINALE ZORG

Sinds enige jaren werk ik met het thema 'het levensverhaal in de palliatieve (terminale) zorg'. Mijn passie hiervoor is ontstaan vanuit mijn werk als communicatieadviseur en mijn vrijwilligerswerk in de terminale zorg. Ik interview mensen in de laatste levensfase over hun leven. Dat verhaal schrijf ik op in hun eigen woorden. Daarna kan het worden vormgegeven in boek- of schriftvorm als 'aandenken' voor hun dierbaren. Sinds vorig jaar bieden we dit ook voor bewoners van Het Clarahofje. Het kan gezien worden als een vorm van complementaire zorg.

Het terughalen van herinneringen, benoemen van belangrijke gebeurtenissen, herkennen van de waarde ervan, betekent veel voor ernstig zieke mensen in de laatste fase van hun leven. Het helpt de mens zich te herinneren wie hij was voor-

dat de ziekte allesoverheersend werd. Het praten over de als meest zinvol ervaren gebeurtenissen verhoogt het gevoel van eigenwaarde. Het maakt misschien ook duidelijk welke zaken nog onaf zijn en biedt een mogelijkheid 'losse eindjes' vast te knopen.

In de interviews staan drie thema's centraal: het levensverhaal, de rollen die iemand speelde in zijn leven (kind, partner, ouder-schap, werk) en de wensen of dromen voor de achterblijvers. Als het klaar is, lees ik het verhaal aan de betrokkene voor. Diegene besluit zelf wat er mee moet gebeuren. Misschien wil hij liever iets weglaten of juist nog iets aanvullen. Het resultaat kan worden vastgelegd op papier of digitaal. Dit biedt iemand de kans om zijn nabestaanden een tastbare herinnering na te laten.

DE WANDELING

“ Er is in ieder van ons een potentieel aan goedheid,
voor geven dat geen beloning verlangt,
voor het luisteren zonder oordeel,
voor onvoorwaardelijke liefde. ”

Elisabeth Kübler-Ross

PAULA KOSTER, VRIJWILLIGER

IK GA OP REIS EN NEEM MEE...

Ook op vakantie dwalen mijn gedachten regelmatig af naar Het Clarahofje. Bewoners en hun naasten trekken aan mijn geestesoog voorbij, vooral zij die hun levensverhaal met me hebben willen delen. Met hun geschiedenissen, verteld in volstrekte openheid en vertrouwen, leidden ze me naar een bron met koel, helder water, om mijn eigen levenstuint mee te besproeien en tot bloei te brengen.

Op reis door Schotland, eind mei, viel me ook weer zo'n onbetaalbare ontmoeting toe. Om te beginnen was daar die enorme koffer, een ouderwets geval, zonder wieltjes of trekstang. Daarachter stond een kromgebogen man met een ouderwetse bril op zijn neus en een slecht zittend jack om de knokige schouders. Zijn te lange haar leek al geruime tijd geen kam meer te hebben gezien. De kans dat hij en ik elkaar zouden ontmoeten, was astronomisch klein geweest. En toch liepen we elkaar tegen het lijf, daar in dat hotelletje uit de tijd van Miss Marple. Ik kwam de trap op, hij wou naar beneden. Met een verlegen glimlach liet hij me voor gaan. "Bent u hier om te golfen?", vroeg hij in het voorbijgaan. Ik niet. Hij dan? "Not really", zo bleek. Meneer had zijn demente broer bezocht die vlakbij in een tehuis verbleef. Nu, na drie weken, ging hij weer huiswaarts. Meneer trok aan het handvat van zijn koffer, die met superlijm aan de vloer leek te zijn vastgeplakt. "Over drie uur zit ik weer in het vliegtuig naar Darwin," zei hij, het zweet op de neus. Darwin als in...Australië? "Yep", antwoordde hij, "all the way down under, ma'am." Of hij geëmigreerd was, vroeg ik. En daar, bovenaan de trap, deed de man zijn hartverscheurende levensverhaal. Vader - werkloos, aan de drank - en moeder waren gescheiden, begin jaren '50. Moeder had geen cent te makken

gehad en ondertekende uit arren moede een formulier waarmee ze afstand deed van hem, haar tweede zoon, net 10 jaar oud. De Britse regering verscheepte hem naar Australië waar hem een beter leven zou wachten. Dat betere leven bleek een afgrijselijk kindertehuis waar dat van Oliver Twist magertjes bij afstak. Eenmaal groot en de straat op geschopt, grimlachte het leven hem tegemoet. Een regelrechte knokpartij was het geweest, en nog. Geld om terug te keren naar huis was er niet. Vader en moeder stierven, herinneringen aan broers en zusjes vervaagden. Tot de Britse regering in 2009 eindelijk toegaf dat kinderen als hij schandelijk waren behandeld, en over de brug kwam met geld voor een ticket naar Edinburgh. Zo kwam het dat hij zijn broer en zusjes weer zag, na bijna 60 jaar. Helaas had zijn broer Alzheimer gekregen en hun hereniging verliep als een ontmoeting tussen twee anonieme wandelaars in een mistig landschap. Dit was zijn tweede bezoek geweest. Voor de derde keer liet hij zijn broer achter, nu voorgoed. Langer dan vijf minuten had zijn verhaal niet geduurd, de woorden stromend als het water van Niagara Falls. Toen viel hij stil. We keken elkaar in de ogen en wensden elkaar een goede reis. Daar ging de koffer, met aan het handvat zijn kromgebogen eigenaar.

Bijna hadden hij en ik elkaar misgelopen, daar in dat Fawltly Towers-achtige hotelletje. In plaats daarvan mocht ik mijn vakantie voorzetten met weer een kostbaar levensverhaal in mijn rugzak, waar het een plaats heeft gekregen tussen al die andere geschiedenissen, mij toevertrouwd in Het Clarahofje. De rugzak is al aardig vol maar allesbehalve zwaar. Dierbaarder gezelschap op mijn tocht door het leven had ik me niet kunnen wensen.

VPTZ NEDERLAND

VP TZ Nederland is de landelijke vereniging van organisaties voor vrijwillige palliatieve terminale zorg, thuis of in hospices. VPTZ Nederland verenigt meer dan 200 organisaties in de vrijwillige palliatieve terminale zorg. De vereniging VPTZ Nederland ondersteunt de lidorganisaties op het gebied van communicatie en PR, kwaliteitsbeleid, training en opleidingen, organisatieadvies en belangenbehartiging. Ook Stichting Het Clarahofje is bij de VPTZ aangesloten.

De missie

Palliatieve terminale zorg is de zorg voor mensen voor wie geen genezende behandeling meer mogelijk is en die zich in de laatste drie tot zes maanden van hun leven bevinden. In deze fase bieden de VPTZ-vrijwilligers ondersteuning zodat deze laatste levensfase op een 'zo goed mogelijke' manier doorleefd kan worden. Al deze aspecten komen terug in de missie van VPTZ Nederland: Aan een ieder in de laatste levensfase en diens naasten bieden opgeleide

Vrijwilligers Palliatieve
Terminale Zorg
Nederland

vrijwilligers - daar waar nodig en gewenst - tijd, aandacht en ondersteuning.

Informatie

Wilt u meer informatie over het vrijwilligerswerk in de palliatieve terminale zorg in het algemeen? Of wilt u meer weten over de VPTZ? Dan zijn er verschillende producten beschikbaar, zowel digitaal als op papier. Kijkt u hiervoor op de website www.vptz.nl of bel 033-7601070.

JEANETTE, JENNY, HANNY, ANS, JACOMIEN

WERKGROEP LAATSTE ZORG

De 'laatste zorg' omvat alle zorg die wordt verleend aan een pas overleden bewoner. De werkgroep Laatste Zorg houdt zich bezig met diverse aspecten van deze zorg. Het omvat zowel de lichamelijke verzorging van de overleden bewoner, als ook rituelen rondom het sterven en afscheid. De wens van de bewoner en/of de nabestaanden is hierbij doorslaggevend.

De laatste zorg kan, behalve door de uitvaartondernemer, ook door Het Clarahofje gegeven worden. Hiertoe hebben de verpleegkundigen een basisopleiding Laatste zorg gevolgd. De zorg wordt verleend door een verpleegkundige, met hulp van een vrijwilliger, een collega verpleegkundige of iemand van de familie. Familieleden mogen ook zelf hun dierbare verzorgen. De overledene wordt gewassen, de haren worden gewassen indien

nodig, een man wordt geschoren (of juist niet) en de nagels worden verzorgd. Vervolgens wordt de overledene gekleed in de kleding die daarvoor klaar ligt en in bed op de koelplaat gelegd die wij zelf in huis hebben. De kamer wordt netjes gemaakt zodat er rust en ruimte is om afscheid te nemen.

Na het overlijden branden wij, indien gewenst, een kaars op de kamer van de bewoner (alleen op de momenten dat er toezicht is). Deze kaars wordt na het afscheid overhandigd aan de nabestaanden. Ook steken we de kaars in het windlicht aan en plaatsen deze naast de voordeur, zodat iedereen die het hospice betreedt zich ervan bewust is dat een van onze bewoners gestorven is. Deze kaars blijft branden tot na de uitgeleide. Dit is het moment waarop de overleden bewoner ons hospice verlaat.

De rouwkaart komt op het zijtafeltje in de hal te staan. Ook hier steken we een lichtje aan dat blijft branden tot na de begrafenis of crematie. We informeren bij de familie of nabestaanden of zij aanwezigheid van afgevaardigden van het hospice bij de uitvaart op prijs stellen.

Bij het uitgeleiden van de overleden bewoner stellen de medewerkers die in huis zijn zich op in de hal en begeleiden de nabestaanden naar buiten tot de rouwauto het terrein verlaten heeft. Wij ervaren dit altijd als een indrukwekkend en emotioneel moment.

ANNIETA NIEUWLAND

HUISHOUDELIJK MEDEWERKER

IK GEEF DE PEN AAN

Ik ben Annieta Nieuwland en ben sinds 1 januari 2014 werkzaam als huishoudelijk medewerkster in het hospice.

In april 1972 ben ik geboren te Oostvoorne. Daar heb ik mijn lagere schoolperiode doorgebracht. Als men mij in die tijd vroeg wat ik wilde worden, dan zei ik altijd dat ik bakker wilde worden. Thuis was ik als kind ook graag bezig met het poetsen van de keukenkastjes.

Na het basisonderwijs ben ik het Lager Beroepsonderwijs gaan volgen. Ik koos de richting consumptieve technieken en in het bijzonder de richting brood/banket.

Nadat ik geslaagd was, ging ik 5 dagen in de week werken als banketbakster en ging ik 1 dag in de week naar school.

Dit kon ik echter moeilijk combineren met mijn sport touwtrekken en deze sport was en is een deel van mijn leven. Ik beoefende dat toen op het hoogst haalbare niveau. Met het nationaal dames team heb ik een WK en EK gewonnen. Een hele mooie en onvergetelijke tijd was dat.

Annieta (rechts) in actie.

Daarom ben ik toen het CIOS gaan doen. Ik heb de studie afgerond met als hoofdvak zorg en hulpverlening. Als vakantiebaan werkte ik in de schoonmaak. Het schoonmaakwerk blijft terugkomen als een rode draad in mijn leven.

Na deze opleiding ging ik trouwen en kreeg ik kinderen. Hierdoor ben ik nooit in het CIOS werkveld gaan werken. Toen ik wel ging werken, kwam ik bij Emergis terecht als huishoudelijk medewerkster, wat goed te combineren was met het werk thuis en de zorg voor de kinderen.

Na jaren dit werk gedaan te hebben, zag ik de vacature van het hospice, waar ik na een sollicitatie ben aangenomen. Met veel plezier doe ik daar mijn werk en ik hoop dat nog een lange tijd te kunnen blijven doen.

Door het werk bij het hospice ben ik er achter gekomen dat schoonmaken mijn werk is, in combinatie met het contact met de bewoners, verpleegkundigen en vrijwilligers.

Ik geef de pen aan: Nicolle Poort, vrijwilliger

SOEPDAG!

Op zaterdag 10 oktober houdt hospice Het Clarahofje haar jaarlijkse open dag. U bent van harte welkom een kop soep bij ons te komen eten. Tevens kunt u een rondleiding krijgen en de film bekijken welke van ons werk is gemaakt. Ook kunt u op deze dag kennismaken met complementaire zorg, in de vorm van een handmassage.

Wanneer: Zaterdag 10 oktober 2015

Waar: Hospice Het Clarahofje,
's-Heer Hendrikskinderendijk 100 te Goes.

Tijd: 11.00-14.00 uur.

Meer informatie: bel 0113-242600

GIFTEN EN SPONSORING

(vanaf 1-2-2015 t/m 31-8-2015)

SPONSOREN:

Het Geerteshuis en Bakker Boer te Kloetinge, Rozenkwekerij Otte Kapelle, De Bloemist, Stichting Oase, WEA; allen te Goes, Restaurant de Branding, Zee-eterij de Viskêete, W&A Fish BV, Bloemisterij Slabbekoorn, Magda's Catering; allen te Yerseke

ACTIES:

Vergroot de Hoop, DELTA Ride for the Roses Goes, Rommelmarkt Koningsdag te Gawege, Fruitteeltmuseum Kapelle, Kwekerij Zuiderwijk 's-Heerenhoek.

KERKEN:

Kerkelijke gemeenschappen uit vrijwel alle plaatsen op Noord- en Zuid Beveland (PKN, Vrij Evangelisch, Rooms Katholiek, Gereformeerd en Nederlands Hervormd), Zrs. Franciscanessen van Mariadal te Roosendaal, NH-gemeente Aardenburg

SPECIALE GIFTEN:

Fam. V. te Wolphaartsdijk, Mevr. B. te Goes, Mevr. K. te Goes, Ver. Inner Wheel Goes de Bevelanden, Mevr. N. te Hilversum, Fam. K. te 's Heerenhoek, Dhr. W. te Wolfheze, Dhr. D. te Kapelle, Dhr. M. te Kloetinge, Fam. v. D te Kwadendamme, C.S., Fam. S/ van T.

Anonieme giften – giften n.a.v. diverse presentaties – opbrengsten van wenscollectes bij uitvaarten – jubilea en verjaardagen.

Allen heel hartelijk bedankt, waarbij onze speciale dank voortdurend uitgaat naar onze trouwe donateurs.

DE NIEUWSBRIEF ONTVANGEN?

De nieuwsbrief verschijnt twee keer per jaar. U kunt deze digitaal ontvangen door een mailtje te sturen naar nieuwsbriefclarahofje@zorgstroom.nl. Indien u niet over e-mail beschikt kunt u de gedrukte versie ontvangen. U kunt deze aanvragen via tel. 0113-242600. Via deze weg kunt u zich ook afmelden voor de nieuwsbrief. Als u het hospice een warm hart toedraagt kunt u Stichting 'Het Clarahofje' steunen door donateur te worden of een eenmalige gift te storten. U ontvangt dan automatisch de nieuwsbrief en het jaarverslag.

Tengevolge van de Europese regelgeving omtrent de IBAN nummers, mogen de banken geen adressen meer doorgeven. Voor Stichting Het Clarahofje is dat een probleem, in verband met het versturen van de nieuws- en bedankbrieven aan donateurs. Van onze vaste donateurs zijn de gegevens bekend. Mocht u ons werk willen steunen en een gift aan ons overmaken, wilt u dan uw naam en (e-mail)adres doorgeven via info@stichtinghetclarahofje.nl.

het clarahofje

STICHTING

Hospice Het Clarahofje
's-Heer Hendrikskinderendijk 100
4461 EC Goes
T 0113-242600
E hospicegoes@zorgstroom.nl
www.hospicegoes.nl

Stichting 'Het Clarahofje'
Elstarstraat 15
4421 DV Kapelle
T 0113-341071
E info@stichtinghetclarahofje.nl
www.stichtinghetclarahofje.nl
IBAN: NL23RABO 0122514521
ANBI belastingnr: 8014.98.673

Colofon:

Ruth Elenbaas
Christian Goudappel
Heleen Haasnoot
Karina Leijts
Wim Schiebaan

Druk:

Drukkerij Capello,
Heinkenszand